एकदा दानवैः साकं प्राप्तयुद्धेन वज्रिणा
साहाय्यकार्थम् आहूतो ययौ नाकं पुरूरवाः । 18
तत्र तस्मिन् हते मायाधरनाम्न्य् असुराधिपे
प्रवृत्तस्वर्बधूसार्थः शक्रस्य अभवद् उत्सवः । 19
ततश् च रम्भां नृत्यन्तीम् आचार्ये तुम्बुरौ स्थिते
चलिताभिनयां दृष्ट्वा जहास स पुरूरवाः । 20
जाने दिव्यम् इदं नृत्तं किं त्वं जानासि मानुष,
इति रम्भा अपि तत्कालं सासूया तम् अभाषत । 21
जाने ऽहम् उर्वशीसङ्गात् तद्, यद् वेत्ति न तुम्बुरुः
युष्मद्गुरुर् अपि इत्य् एनाम् उवाच अथ पुरूरवाः । 22
तच् छ्रुत्वा तुम्बुरुः क्रोधात् तस्मै शापम् अथ आदिशत्,
उर्वश्या ते वियोगः स्याद् आकृष्टाराधनाद् इति । 23
श्रुतशापश् च गत्वा एव तम् उर्वश्यै पुरूरवाः
अकालाशनिपातोग्रं स्ववृत्तान्तं न्यवेदयत् । 24
ततो ऽकस्मान् निपत्य एव निन्ये क्वाप्य् अपहृत्य सा
अदृष्टैस् तेन भूपेन गन्धर्वैर् उर्वशी किल । 25
अवेत्य शापदोषं तं सो ऽथ गत्वा पुरूरवाः
हरेर् आराधनं चक्रे तपो बदरिकाश्रमे । 26
उर्वशी तु वियोगार्ता गन्धर्वविषयस्थिता
आसीन् मृता इव सुप्ता इव लिखिता इव विचेतना । 27

Digitized by Google